

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

I SHALL LOVE ALL MANKIND.

The Light

ISSN:2754-2661

June
2026

A multilingual journal of Islam.

International Organ of the Centre for the Worldwide Lahore Ahmadiyya Community.

WE BELIEVE

The Holy Prophet Muhammad (s) is the Last Prophet. After him, no prophet, old or new, can ever come.

The Holy Quran is complete, with no verses missing.

The Holy Quran is perfect, and none of its verses is abrogated.

Webcasting on the world's first real-time Islamic service at

www.virtualmosque.co.uk

Editors

Managing Editor Lord Shahid Aziz (UK)

Ivory Coast - Mr Abou Tienne, **Suriname** - Prof

Robbert Bipat, **Uruguay** - Prof. Ubaldo Pino

Contents

The Call of the Messiah	2
One Humanity by Lord Shahid Aziz	5
Charitable Contributions by Jalal ud Deen	7
The Christian Mission by Luca del Legro	9
Revival of the Faith by Maulana Abdul Haque Vidyarthi	10
Het licht - The Light (Dutch)	
La lumière - The Light (French)	
La luce - The Light (Italian)	
La luz - The Light (Spanish)	

Broadcast Schedule (UK time)

- Mon to Thursday**
1900 - Urdu - تدریس القرآن
19:30 - English - Reflections on the Holy Quran
- Friday** 13:00 Friday Service
- Saturday**
- 14:00 - Urdu - Pure discussions
WhatsApp group

Podcasts of all broadcasts are available on Podbean and Spotify.

Broadcast Venues

- <https://www.facebook.com/LahoreAhmadiyyaCommunity/>
- <https://www.youtube.com/c/WorldwideAhmadiyyaAnjumansLahore/videos>
- <https://creators.mixlr.com/recordings>

Our websites

- [International H.Q.](#)
- [Research and History](#)
- [The Working Mosque and Mission](#)
- [The Berlin Mosque and Mission](#)
- [Quran search](#)
- [Blog](#)

Congratulations

The fundas raised for Eid ul Adha 2026 were used for three projects in Gaza. One an Eid meal for around 1000 people. Two, providing rations for two weeks for the people. Three, location of a water-well, clearing it of debris, installing electric water pumping to provide clean drinking water. **A few days ago, this last project was completed and clean drinking water supply restored. Remember the sparrow which tried to save Hazrat Ibrahim by dousing the fire with single drops of water it could carry in its beak because that was all it could DO. YOU are that sparrow.**

The Call of the Messiah

Justice, Jihad and Universal Compassion

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad: The Mu- jaddid of the Fourteenth Century

Reflections on the Present Crisis in the Light of the Teachings of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad

The escalating tensions involving the United States, Israel and Iran have heightened fears of a wider regional conflict. Military strikes, threats of retaliation, proxy warfare and political polarisation have created an atmosphere in which many people feel compelled to choose sides. Yet, from an Islamic perspective, the most important question is not which side gains a temporary advantage, but whether justice, truth, and human dignity are being upheld.

At such moments, the teachings of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (1835–1908), Founder of the Ahmadiyya Movement in Islam, deserve careful consideration. Writing at a time of political upheaval, religious conflict and imperial rivalry, he consistently called upon humanity to reject hatred, uphold justice and pursue peace through moral and intellectual means rather than violence. Although he lived more than a century ago, the principles he taught remain strikingly relevant to the crises of our own age.

Justice Above Partisanship

One of the most important teachings of Islam is that justice must not be sacrificed to loyalty, anger or prejudice. The Holy Qur'an declares:

“Do not let hatred of others lead you away from justice, but adhere to justice, for that is closer to righteousness.” (5:8)

This principle is easy to affirm in theory but difficult to apply in practice. In times of conflict, people naturally sympathise with those they regard as on their side. The suffering of allies is emphasised, while that of opponents is minimised. Actions, committed by an adversary, are condemned, but when committed by friends, are excused.

The Qur'anic principle leaves no room for such double standards. Justice is not dependent upon political allegiance. It requires fairness towards all people, including opponents. A Muslim is not permitted to abandon justice merely because he disagrees with another nation, religion or community.

This principle is especially relevant today. The conflict involving the United States, Israel and Iran is often discussed in terms of competing interests, military capabilities and strategic calculations. Yet a moral perspective demands a different question: are all parties being judged according to the same standards of justice? The teachings of Islam require consistency. Wrongdoing does not become right because one's own side commits it, and suffering does not become insignificant because others endure it.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad repeatedly emphasised that true religion elevates human conduct above tribal loyalties and partisan passions. A believer must strive to judge fairly even when doing so is uncomfortable. Without justice, peace becomes impossible because every group becomes convinced that only its own grievances matter.

Universal Human Sympathy

Perhaps no aspect of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad's message is more relevant to the modern world than his emphasis on universal compassion.

In his famous work, *Paigham-e-Sulah* (“A Message of Peace”), written shortly before he passed away in 1908, he declared: “A religion which does not inculcate universal compassion is no religion at all. Similarly, a human being

without the faculty of compassion is no human at all.”

This statement expresses a profound spiritual truth. Religion is not merely a collection of beliefs or rituals. Its purpose is to cultivate qualities that reflect God’s attributes. Since God sustains all humanity, genuine faith must produce concern for all humanity.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad further observed: “The earth created by God provides a common floor for all people alike, and His sun, moon, and many stars are a source of radiance and provide many other benefits to all alike.”

The natural world offers a powerful lesson. The Creator does not reserve sunlight for one nation, air for one race or water for one religion. Divine providence encompasses all people. Human beings, therefore, have no justification for restricting their sympathy only to those who resemble them.

In the context of contemporary conflict, this teaching demands moral consistency. The suffering of innocent civilians is a tragedy regardless of nationality or faith. Whether those affected are Muslim, Jewish, Christian or of no religion, their lives possess equal value in the sight of God.

Modern political discourse often encourages selective compassion. Frequently, public sympathy is shaped by ideology, nationality or media attention. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad’s teaching challenges such attitudes. Universal compassion means refusing to measure human worth according to political identity.

This principle does not require agreement with every government or movement. It simply requires recognition that every innocent human being is a creation of God and therefore deserving of concern, dignity and protection.

The True Meaning of Jihad

The concept of jihad has been one of the most misunderstood teachings of Islam in the modern era. Both critics of Islam and certain

extremist groups have contributed to this confusion.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad devoted considerable attention to correcting misconceptions surrounding jihad. He argued that many of the battles fought by the early Muslim community were defensive struggles undertaken to protect religious freedom and ensure survival in the face of persecution. He rejected the notion that Islam authorises aggressive warfare for the purpose of imposing religion upon others.

More importantly, he taught that the conditions facing Muslims in the modern world required a different form of struggle. The pressing need of the age was not military confrontation but intellectual and spiritual effort. He therefore emphasised what later came to be known as the “jihad of the pen.”

This jihad consists of defending Islam through knowledge, scholarship, reasoned discussion, moral example and service to humanity. Instead of responding to hostility with violence, Muslims are called upon to demonstrate the truth of their faith through character and argument.

The Lahore Ahmadiyya Movement has consistently upheld this understanding. For more than a century, it has emphasised the translation of the Qur’an, the publication of Islamic literature, interfaith dialogue, and educational work as the proper means of advancing Islam in the modern world.

The significance of this teaching cannot be overstated. Many of the conflicts that afflict the contemporary world are intensified when religion becomes entangled with political ambition and military rivalry. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad sought to disentangle faith from violence by restoring attention to Islam’s moral and spiritual mission.

In an age of instant communication and global exchange of ideas, the most effective struggle is not the struggle of weapons but the struggle of ideas. The future of religion depends

not upon coercion but upon persuasion.

Peace Between Communities

Another major theme of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad's work was the promotion of harmony among religious communities.

Living in India, he witnessed increasing tensions among Muslims, Hindus and Christians. He firmly defended Islam and engaged in vigorous theological debate, yet he also condemned hatred and abuse. He argued that disagreement need not destroy mutual respect.

This aspect of his teaching is particularly relevant in a world where political conflicts are increasingly portrayed as clashes of civilisations. The language of collective blame is becoming more common. Entire peoples are often judged by the actions of governments, militants, or political leaders.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad offered a different vision. He believed that peaceful coexistence required recognition of a shared humanity rooted in belief in one Creator. Religious communities could maintain their distinct beliefs while still treating one another with dignity and goodwill.

The contemporary tendency to divide the world into hostile camps undermines this principle. Lasting peace cannot emerge from demonisation. It requires dialogue, understanding and a willingness to acknowledge the humanity of those with whom we disagree.

For this reason, intercommunal relations are not a secondary concern. They are essential to social stability. When communities cease to see one another as fellow human beings, conflict becomes increasingly likely. When respect and understanding are cultivated, the foundations of peace are strengthened.

Lessons for the Present Crisis

The current tensions involving the United States, Israel and Iran cannot be resolved by military power alone. Even if one side secures a temporary advantage, the underlying causes of hostility remain. History repeatedly

demonstrates that force may suppress conflict for a time, but it rarely removes the grievances, fears and mistrust that sustain it.

The teachings of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad point towards a different approach.

First, all parties must be judged according to consistent standards of justice.

Second, concern for innocent human life must transcend political loyalties.

Third, religion should serve as a force for reconciliation rather than mobilisation for conflict.

Fourth, intellectual engagement, dialogue and moral persuasion should be preferred over violence whenever possible.

Finally, genuine peace requires both spiritual and political reform. Treaties and diplomatic agreements may reduce tensions, but lasting harmony depends upon moral transformation. Human beings must learn to see one another not merely as members of rival groups but as fellow creatures of God.

Conclusion

The message of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad was fundamentally one of reconciliation: between humanity and God, and among human beings themselves. He sought to replace hostility with understanding, prejudice with justice and violence with moral struggle.

In an age marked by war, polarisation and deepening mistrust, these teachings remain profoundly relevant. The present crisis reminds us that military strength alone cannot secure peace. Lasting peace depends upon justice, compassion and respect for human dignity.

From the Lahore Ahmadiyya perspective, the true jihad of our age is not the struggle of armies against armies. It is the struggle to uphold truth over falsehood, justice over prejudice, and compassion over hatred. It is the jihad of knowledge, character and peaceful persuasion.

That struggle is neither easy nor dramatic. Yet it offers something that warfare never can: the possibility of a world in which differences are addressed through understanding rather than destruction, and in which humanity learns to live together despite its disagreements. Such a vision was central to Hazrat Mirza Ghulam Ahmad's mission, and it remains urgently needed today. ([Contents](#))

One Humanity

By Lord Shahid Aziz

(Khutbah delivered on
12 June 2026)

“O humankind, surely We have created you from a male and a female, and made you tribes and families that you may know each other. Surely the noblest of you with Allah is the most dutiful of you. Surely Allah is Knowing, Aware” (49:13).

This verse addresses all of humanity, not a single community. It traces every human being back to a single biological origin, thereby dismantling any claim to inherent racial, national, or familial superiority. Tribes, nations, and languages exist not for conquest or exclusion, but for one specific purpose: mutual recognition. Diversity is an invitation to learn, to communicate, and to enrich the collective human experience. The only true measure of nobility, value, and honour is righteousness, moral integrity, and dutiful conduct. No individual possesses intrinsic superiority by virtue of birth, skin colour, or wealth.

The command to preserve this unity is equally clear:

“And hold fast by the covenant of Allah all together and be not disunited. And remember Allah’s favour to you when you were enemies, then He united your hearts so by His favour you became brethren”* (3:103).

Unity is not a trivial human achievement; it is a profound divine favour that rescues humanity from the brink of self-destruction. Before these principles, deeply entrenched tribalism and blood feuds dominated human relations. People were locked in cycles of generational warfare, where tribal pride justified destruction. These divisions were not dissolved by political expedience but by binding human hearts to a higher moral covenant. When focus shifts from selfish, localised interests to collective spiritual responsibility, enemies are transformed into brethren.

This transformation is necessary because of a fundamental truth regarding humanity’s origin:

“Mankind is a single nation. So, Allah raised prophets as bearers of good news and as warners, and He revealed with them the Book with truth, that it might judge between people concerning that in which they differed” (2:213).

Humanity did not begin as scattered, antagonistic groups. It began as one nation. Differences arose later through human selfishness, geographic separation, and the pursuit of localised privileges. The entire purpose of divine guidance throughout history—sent through teachers to every corner of the earth—has been to restore and maintain that essential unity. The books revealed were intended to serve as objective standards of truth to settle disputes justly whenever human egoism led to deviations from the path of universal brotherhood. Anyone who uses religion or moral systems to create unjust divisions among human beings acts against the core purpose of divine intervention.

The practical application of this principle was definitively codified during the Final Pilgrimage, providing a timeless legal and moral framework. The Holy Prophet Muhammad declared in his last sermon: “All humankind is from Adam and Eve. An Arab has no superiority over a non-Arab nor a non-Arab over an Arab; also, a white has no superiority over a black nor a black over a white except by piety and good action.” This declaration was not merely an emotional public speech or a temporary political compromise. It was a constitutional decree meant to govern human relations for all time. It established an absolute baseline of human equality, systematically eradicating aristocratic privileges, racial biases, and nationalistic pride. It forced a society obsessed with genealogy to accept that a person’s worth is determined entirely by character and actions, not by ancestry or skin colour.

The social and emotional reality of this unity is illustrated further in a famous tradition regarding collective empathy: “The believers in their mutual kindness, compassion and

sympathy are just like one body. When one of the limbs suffers, the whole body responds to it with wakefulness and fever.” This analogy provides a profound biological lesson. In a healthy living organism, limbs do not operate in isolation. If a foot is wounded, the brain does not ignore the injury; the heart does not withhold blood; the immune system does not remain passive. The entire body mobilises resources to heal the suffering part, because the destruction of one limb ultimately threatens the survival of the whole. Today, human society largely fails to operate on this truth. Massive suffering, devastating poverty, starvation, and systemic injustice occur in various parts of the globe, yet the unaffected parts of the human body politic often remain indifferent. Nations and individuals shield their own comforts, build higher economic walls, and ignore the cries of the marginalised, failing to realise that the structural pain of fellow human beings will eventually destabilise the entire world. True unity demands that the suffering of any segment of humanity must be felt as a collective wound requiring an immediate, collective remedy.

In this current age, where industrialisation, globalisation, and material pursuits have further alienated human beings from one another, the necessity of reviving this principle of universal sympathy was heavily emphasised by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, who wrote: “The principle on which God has established us is that we should possess sympathy for the whole of humankind. If anyone sees the house of a Hindu neighbour on fire and does not go to help in putting it out, I tell you truly that he does not belong to me. If anyone among my followers sees a person attempting to murder a Christian and does not strive to save him, I tell you truly that he is not of us”* (Siraj-e-Muneer, p. 28). This statement removes all ambiguity regarding the scope of human compassion. True faith cannot coexist with indifference toward the plight of others, regardless of their religious, theological, or ideological labels. True righteousness is not measured by rituals performed in isolation from society; it is tested when a fellow human being is in danger. If a neighbour’s house is on fire—whether that neighbour shares one’s

worldview or opposes it—and one fails to run to their assistance, the basic test of humanity has been failed. If an individual sees an act of violence or oppression being committed against a person of another faith and chooses to look away because the victim does not belong to their specific community, that individual has emptied themselves of true moral worth.

He further emphasised this point by stating: “God loves that there should be absolute peace and goodwill among His creatures, and that they should treat each other with deep sympathy and compassion”* (Tohfa-e-Golarhviyya, p. 110). The Creator’s love is tied directly to how His creatures treat one another. Compassion must extend unconditionally to all of creation. Religious, national, or political differences must never be used to justify a lack of basic human empathy. They must never impede the rendering of aid, the defence of the oppressed, or the provision of unconditional support to anyone facing disaster. A society that limits its sympathy only to those within its own circle breeds prejudice and eventual decay.

Expanding upon this profound vision, Hazrat Maulana Muhammad Ali wrote comprehensively on the expansive nature of this brotherhood: “Islam does not limit the scope of human brotherhood to Muslims alone. It recognises the whole of humanity as one single nation, created by the one and same God. The message of Islam is international and universal, seeking to bring together the scattered fragments of humanity into one harmonious whole under the fatherhood of God and the brotherhood of man” (The Religion of Islam, Chapter on Brotherhood). The scope of human brotherhood is inherently international, universal, and limitless. It cannot be confined within narrow sectarian, communal, or national boundaries. The central mission of true spiritual guidance is to gather the scattered, broken fragments of a fractured humanity and bind them together into a harmonious, functioning whole. When one genuinely acknowledges that there is only one ultimate source of life, it becomes a logical and philosophical necessity to accept that all human beings are branches of the very same tree. Working to uplift, educate, and achieve physical

freedom and absolute dignity of every human being—without regard to creed, gender, or ethnicity—is the highest form of service.

To implement this unity in daily life, one must move beyond passive agreement and engage in active structural reform of thoughts and actions. Every heart must be examined for traces of subtle arrogance, nationalistic pride, or racial bias. When looking at someone from another country, another race, or another social class, do we see an equal, or do we unconsciously see someone lesser? If any sense of superiority based on birth or social status remains, the foundational principles laid out in the Quran and the final sermon of the Prophet have been violated. Furthermore, this unity must manifest in economic choices and social responsibilities. One cannot live contentedly in abundance while knowing that fellow human beings—parts of the same collective body—are deprived of clean water, basic nutrition, and fundamental human rights. True sympathy requires the use of resources, voices, and skills to alleviate suffering wherever it exists. It requires standing up against injustice not only when it affects immediate families or communities, but when it affects any human being anywhere on earth.

Unity is not the erasure of unique cultural differences. It is the recognition of a shared origin and a common destiny. It requires actively challenging systemic injustices, dismantling personal prejudices, and extending hands of genuine brotherhood across every artificial boundary constructed to divide us. The fundamental truth of existence is that humanity is, in essence, a single, indivisible entity. The spiritual, moral, and rational foundations of

existence dictate a reality completely at odds with the fractured state of today's world - a world split along geopolitical borders, economic classes, and ethnic lineages, with towering walls built to separate people from those they perceive as the other. Yet the Quran, the prophetic example, and the writings of the righteous scholars all point in one direction: back to the beginning, when humankind was one nation, and forward to a future where that unity is restored through justice, compassion, and the active recognition that every human life carries the same inherent dignity. (Back to Contents)

Prescribed Calculations and Specified Payments in Islam

By Jala Ud Dean

Prescribed Calculations and Specified Payments in Islam:

What is Zakat in Islam? Zakat is the third pillar¹ of Islam, requiring all eligible, adult Muslims (both males and females², including youths³) to donate a specific portion of their wealth—typically 2.5% or 1/40th of their net income⁴ each year, to those in need. Zakat is not imposed on gross wealth⁵, including properties and business operations. It is an obligatory act aimed at purifying personal wealth, promoting social justice, and supporting the impoverished. In broadness, those in better placed and higher income brackets, are required to assist those in much lower income brackets; including those who do have any income at all, such as the poor

¹ The 5 pillars of Islam are sequentially in priority as:

Shahadah - the Muslim creed / statement of faith.
Salah - prayer - Muslims must pray five times a day.
Zakat - giving to those in need.
Sawm - fasting during Ramadan.
Hajj - making the pilgrimage to the holy city of Mecca.

² Includes females who are employed or have regular income and sources of wealth above *Nisab* thresholds.

³ Zakat is also payable by children/youths; if they qualify; as they have own properties or income.

⁴ Net income is taken to mean the following: For zakat purposes, net income generally refers to the

disposable income—as the money left over, *after* deducting all essential living expenses, taxes, and immediate debt payments. Allowable deductions include basic living costs (food, housing/rent, utilities, healthcare, transport) and immediate short-term liabilities.

⁵ Gross wealth means the total “gross worth” of income. In Islam, “gross wealth” for zakat purposes, encompasses all forms of accumulated assets, savings, and investments that have the potential for growth. This includes all physical cash on hand, bank balances, including gold bars, gold coins, and rolled over past jewellery. All merchandise, stock, and raw materials intended for trade valued at their current market or wholesale value. Stocks, bonds, mutual funds, and shares. Primary residence as home and personal motor vehicles.

and the destitutes.

Zakat was formalised in Medina around 624 AD. Prophet Muhammad¹ (*pbuh*) instituted clear rules and established the state treasury to collect and distribute these funds. This has been stated in the Holy Qur'an at **HQ9:60**². This system of helping the poor is the oldest known³ to humanity.

It is made clear that Zakat is not imposed universally across the world, for all the mixed religious populations. Instead, its imposition varies: it is a mandatory religious duty only for all eligible Muslims globally. There are specific guidelines for the methodology used to calculate the Zakat to be paid. Preferably, Muslim societies will need to develop and manage those methodologies for the collection and payment of Zakat to those eligible, as stated above.

Every adult, as a sane Muslim, must pay 2.5% or 1/40th of their eligible accumulated net savings from their wealth annually, provided their wealth exceeds the minimum threshold known as the *Nisab*⁴ (usually calculated based on current gold or silver values). Zakat is not imposed on gross income or overall wealth⁵.

Notwithstanding, Zakat is not imposed

upon all populations, universally across the world. Instead, its imposition varies. It is a mandatory religious duty for all eligible Muslims globally. As a common expectation, all Muslim societies have their mosques. Generally, there is a person (or a group of persons) who has been detailed by the mosque authorities to collect Zakat from all those Muslim persons who are qualified to pay it. This is the current trend across all mosques and Islamic centres. Notwithstanding these arrangements, if a person wishes to make payments to those in need personally, that person may do so with one-third of the zakat amount due; the other two-thirds must be placed in the central zakat fund collection.

Whereas, on the contrary, in countries like Saudi Arabia, Pakistan, Sudan, Libya, Yemen, and Malaysia, Zakat is legally enforced by the government⁶. In these jurisdictions, it is treated much like a tax, and evasion can carry legal penalties. The penalty varies across countries, as it is politically diverse and not mandated in the Holy Qur'an.

Jizya—the historical per-capita tax, previously and traditionally levied on wider non-Muslim subjects⁷, in dominantly Islamic states—is not currently imposed by any recognised nation-state. In the contemporary era, the

¹ Prophet Muhammad (*pbuh*) lived 570AD-632AD, whereas his Prophetical era was 610AD-632AD. Prophet Muhammad (*pbuh*) was the perfect exemplar.

² Holy Qur'an **HQ9:60** "*The due charity is only for the poor and the needy, and those employed to administer it, and those whose hearts are made to incline (to truth), and (to free) the captives, and those in debt, and in the way of Allah and for the traveller — an ordinance from Allah. And Allah is Knowing, Wise.*"

³ The zakat system is the first national welfare scheme anywhere in the world, and legislated so that it continues to function as intended. It is a scheme where the better-off citizens help out the poorer of the society and so is not a burden on the governments. Even the salaries of those put in charge of zakat distribution comes from this zakat collection, as outlined in the Holy Quran **HQ9:60**.

⁴ *Nisab* is the minimum threshold of wealth a Muslim must own, above their basic living expenses and debts, before zakat (obligatory

almsgiving) becomes mandatory. It ensures that only those who are financially capable are required to give zakat. The threshold was established by Prophet Muhammad (*pbuh*) using the value of two precious metals (87.48 grams of gold or 612.36 grams of silver). How to total for *Nisab*? To be liable for zakat, the surplus wealth must meet or exceed either of these limits for a full lunar year, all the cash in hand. Cash in bank held at least for one year. That year's income from investments, year's business income less costs, year's rental income less costs, value of gold and silver jewellery held for more than 1 year; and any other income less any costs associated with them.

⁵ *Ibid*.

⁶ This is included as special subdivision, within the annual income tax prescribed form filling.

⁷ Historically, Jews and Christians were the other dominant groups in many Muslim majority countries, enjoying all the benefits given to Muslims. Hence *Jizya* was introduced.

Jizya is not levied by nation-states in the Islamic world, and modern taxation systems have largely absorbed the functions of state revenue and social welfare. *Zakat*, conversely, remains an active, ongoing religious duty practised by well-to-do Muslims worldwide, to purify wealth and aid those in dire need.

All modern Muslim-majority countries define their systems of taxation and citizenship based on universal laws, rather than religious status. Non-Muslim citizens pay standard national income and corporate taxes, just like their Muslim neighbours. There was a need to bring about global consistency in the prescribed calculations and specified payments.

In 2016, Muslim scholars and leaders from over 100 countries formally adopted the Marrakesh Declaration¹, which rejected the historical system of specific *Jizya* and called for full, equal citizenship for non-Muslims in the Islamic world.

In conclusion, *Zakat* is an Ordinance from Almighty God. If one is due to pay, as clarified above, then it is a compulsory duty. Failure to pay, if due, will be a wrongdoing.

It is for all correct-thinking Muslims to guide and assist other Muslims; the Holy Qur'an has sanctioned that correct advice shall be given to those who need to be guided. This is given in the Holy Qur'an at **HQ3:104**, as "*And from among you there should be a party who invite to good and enjoin the right and forbid the wrong. And these are they who are successful.*"

Conclusions

The Holy Qur'an respects the Governmental administration of every country, insofar as matters of taxation for national revenue. However, Muslims are also required to pay *Zakat*, as outlined above.

Dominantly Muslim population countries have certain streams of national taxation, which must also be complied with by Muslims.

Muslims must pay their *Zakat* when due, as stipulated in the Holy Qur'an. ([Contents](#))

The (secret) Christian mission.

By Lucaa del Negro

Islamic proselytism, a human activity understood as a mission practically on a par with the Christian one, but which does not coincide with Judaism, is practically explicitly banned in the West.

Considering the long historical journey of the Christian religion and focusing on the political path of the Church of Rome, thus focusing on the Catholic Church as the theme of this dissertation, presents a solid Vatican clerical organisation now appearing daily in newspaper headlines as the only entity capable of dialogue with Islam. This approach is not wrong, considering that Islam has only recently—so to speak—landed in the West in a way that is considered, in the prevailing negative sense, that too often alludes to terrorism and street crime.

I dare not discuss whether this behaviour is the “democratic” product of a broad and at times secular civil society, certainly Western (not exclusively), recalling both Luther and the Orthodox “non-reforms”: I do not discuss it now and here. What I express with little pleasure is the not-so-veiled arrogance, carelessness, and approximation that the common opinion, driven by the media, pursues concerning one religion—the Catholic one—as a means of “identifying” Islam and which therefore relies entirely on the clergy, using concepts and dogmas such as “*Caritas*” and “*Pietas*” to explain Islam; in particular, the very lack of coherence, the failure to distinguish from those hypocritical forms that envelop the thoughts of the faithful towards the Pope, the Vicar of Christ on Earth, and of every faithful Catholic and

¹ The famous Marrakesh Declaration of January 2016—signed by over 250 Muslim religious leaders and scholars in Morocco—actually focused on the rights of religious minorities in

predominantly Muslim-majority countries. The *jizya* is no longer imposed by the majority Muslim states upon non-Muslims.

Christian, seems to be the essential filter for understanding the Muslim faith.

My writing, my meetings, even at high levels (I recently spoke with the Bishop of Algiers, one of the most responsible and organisers of Pope Leo's historic visit to Algeria) are certainly not suitable and possible pulpits for making such generalised accusations, but I do not believe I should be prevented from openly declaring that these "democratic excesses" have a reason: the Vatican Church (a non-democratic state containing over a billion faithful) somehow carries within itself "the arrogance of knowledge."

And I am not referring to simple contradictions, where an exaggerated search for image, a (racial?) depiction of the "son of God" - now excluding theological arguments on the Holy Trinity - is a source of confusion. Trinity - and a family at times hyper-humanised in the chaste and pure image of the Virgin Mary, is perfectly and simply the true "search for identity" of the faithful and not only those who remain in the West, openly ignoring the last Prophet to appear, Muhammad [L.P.s.d.L.], the founder of the iconoclastic and de-clericalized Islamic religion.

Lucaa del Negro, revised (ITA+ENG) excerpt from:
Mā shā' Allāh (XXI century schizoid man)
(<https://autorenegro.org/>)

PLEASE, DONATE AND SUPPORT HERE:
<https://gofund.me/3d7e2c50>
OR HERE: www.paypal.com/paypalme/LUCAAautore
TRANSLATORS WANTED!!!! ([Contents](#))

Revival of the Faith

By Maulana Abdul Haq Vidyarthi

Translated by Dr Zahid Aziz

(Translated from an article by the Maulana in the Movement's Urdu paper Paigham Sulh, written in 1968 on the 60th anniversary of the demise of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad. From www.abdulhaq.info)

The Sūra Yā Sīn (ch. 36 of the Holy Quran) is customarily read before a Muslim on his death-

bed, in order to turn his mind away from this world and to the next. The idea is good, but not as beneficial as it is thought to be. If a man neglected the Quran all his life, what can he gain by listening to it when dying?

We are reminded of a story that a Nawab (aristocratic ruler) in the Muslim state of Hyderabad Deccan, India, heard that there was an old woman who recited the Quran melodiously. So he engaged her to live in his mansion and recite the Quran day and night. One day, as the Nawab passed by her, hearing her recitation he asked her what she was reading. "Sūra Yā Sīn," she replied. The Nawab was struck with terror: "You are reading Yā Sīn!" he exclaimed, "You accursed woman! you are going to cause someone to die". With these words, he expelled her from his house!

The Sūra Yā Sīn does not deliver the message of death to the living; on the contrary, it gives life to the dead and revives decayed bones. At the close of this chapter, there occur the words: "Says he (man): Who will give life to the bones, when they are rotten. Say: He will give life to them Who brought them into existence at first, and He is Knower of all creation, Who made for you fire from the green tree, so that from it you kindle." (36:78-80)

Many scientific truths are conveyed in this verse. The basis of life on earth is the green matter contained in plants. Discoveries in biological science tell us that life on earth began with plants. At that time there was only water and salt available, which could support plant life of a primitive kind, like algae on the sea-bed. Gradually, plants evolved and became more advanced. This is what is meant by the words: "And We made from water everything living." (21:30)

Life did not reach the animal stage from algae in a single step but passed through numerous stages in evolution. No one knows how many stages had to be passed through from the algae to flowering plants and magnificent trees. Just as from the dim light of the glow-worm to the brightly shining sun, there are innumerable

grades of light and heat, similarly there are countless stages in the evolution of plant life. "He is Knower of all creation" means that He knows not only all kinds of creation, but is the creator and knower of all these stages as well.

Animal life from the "green matter"

Commentators of the Quran have taken the "fire from the green tree" to refer to certain trees whose branches produce sparks by friction when they rub against one another. But these words do not refer to any accidental production of fire or any particular type of tree. Scientists tell us that in almost every type of tree there is a green substance called chlorophyll which not only provides the basis of supporting the life of the tree but all animal life is dependent on its action as well. This green substance, within which exists the fuel of life of all animals, produces the "fire" of life (oxygen), upon which depends all plant and animal life.

However, chlorophyll by itself is not sufficient. In fact, it is in a sense a burden on the tree. So when the tree can no longer make use of it, it sheds it. In the autumn when heat and light from the sun start to diminish, and the leaves cannot perform their function, nature causes trees to shed the burden of leaves.

The sun

That great sea of fire and heat, by whose help chlorophyll does its wonderful work, is the sun. It is rightly said: Without the sun there would be no life at all upon this earth, no light and no life. The chapter Yā Sīn is a grand exposition of the power and the blessings of the sun, which brings life to earth after its death. In Arabic, Hebrew, and in fact all semitic languages, the words sīn (where s is the letter sīn) and šīn (where š is the letter šād) are used with the meaning of "the rising sun in the east". The Arabs call China as aš-šīn (š being šād here) because for them it lies in the direction from where the sun rises. In semitic languages, the word for a year is sana (s being the letter sīn)

because the sun is the basis for measuring the year.

The purpose of the Holy Quran is not to teach astronomy but to convey in the words: "Yā Sīn! By the Quran full of wisdom. You are certainly one of the messengers." (36:1-3) that the spiritual sun of the world is the Holy Prophet Muhammad who is elsewhere called "a light-giving sun" (33:46). Jesus is called "the morning star" (Rev. of John, 22:16) because he came to deliver the good news of the coming of this sun, the Holy Prophet Muhammad. The mention of the Quran shows that it is due to the Quran that the Holy Prophet became a light-giving sun.

The working of chlorophyll

Although the source of life is the sun, it is the green matter in plant life which, taking the light from the sun, becomes the source of life for both plant life and other life. Just as chlorophyll, with the help of the sun's light and heat, breaks up carbon dioxide into its life-giving constituents, so does the spiritual tree, by receiving light from the Holy Quran, separate good and evil, and give life to the Ummah.

The words which follow, "so that from it you kindle", do not refer to burning wood but to man kindling the fire of spiritual life within himself. Chlorophyll is a wonder of nature because it is extremely difficult to break down the carbon dioxide in the air into carbon and oxygen. To do this in a scientific laboratory requires creating

Eerste rij v.l.n.r. Madjied Razabsekh, Hakiem Boedhoe, Maulana Abdoelhaq, Mijadje Abdoella Goelamnabie, Pibaks Jahangier. 2e rij v.l.n.r. Nadjeb Razabsekh, Habieb Boedhoe, Moh. Bhaggoe, Abdoel Hassanmohamed, Habieb Hassankhan.

high temperatures of thousands of degrees with expensive equipment and noisy machinery. Yet the leaf of a green tree, with the aid of sun-light, and without any expense or noise, can separate carbon and oxygen from ordinary air and support the life of countless animals. Is this not a strong proof of the existence of God, that only a Knowing and Wise Power can bring this about?

Rising of sun of Islam in the whole world

The sun whose blessings are mentioned in the chapter Yā Sīn bears a perfect analogy to the Holy Prophet Muhammad. This sun is to rise twice, once upon the eastern world and once upon the western world. This is the meaning of the Quranic verse: “Lord of the two Easts and the two Wests” (55:17), i.e. this spiritual sun will be the nourisher of both the east and the west, and his religion will illuminate the whole world. But when shall this come to pass? It will happen when centres of the propagation of Islam are established in the western world, and the Holy Quran is translated into European languages, so that the “light-giving sun” rises upon those lands.

It is no secret who in this present age laid the foundations of this grand work. In his first book, *Barāhīn Aḥmadiyya*, the proofs of the truth of the Holy Prophet Muhammad that Hazrat Mirza Ghulam Ahmad has presented from the Holy Quran constitute a brilliant introduction to the Quran. However, his aim that 300 such arguments will be presented could not be fulfilled for some Divinely ordained reason. After reading the four parts of this excellent book, you wish that you could enjoy some more of this fruit of knowledge. But if Hazrat Mirza sahib had exhausted all the Quranic knowledge and

the proofs of the truth of the Holy Prophet, he would have deprived us of the pleasure of work and research, and barred the way for us to show our love for the Holy Prophet. But these “green trees” do not come to make man’s reason and intellect redundant; on the contrary, they make it sharper and clearer.

In our age, according to Dr. Sir Muhammad Iqbal, it was only Hazrat Mirza Ghulam Ahmad who showed love for the Holy Quran, this being his way of showing love for the Holy Prophet Muhammad since the Holy Prophet’s own beloved was the Quran.

Hazrat Mirza raises tone of discussion

There was a time when the Ulama debated and discussed issues such as the following: whether in prayer one should raise hands when rising from the ruku position to the standing posture; how *āmīn* should be uttered, loudly or silently; whether the flesh of the crow was allowed or not; was the ‘arsh of Allah made of wood, creaking under the burden it was supporting; could Allah tell a lie; did a person become a believer or disbeliever through his own faith and actions, or had Allah since eternity fixed the number of believers and disbelievers. These questions were considered to be the fundamentals in determining faith. Who was it who, in this atmosphere and environment, performed life-giving work like a green tree? If Islam is a living religion, and the branches of this faith are green, full of chlorophyll, then spirit-reviving flowers will grow on this tree. The green tree and the sun (the Holy Quran) have the miraculous power, by acting together, to raise the dead to life.

[\[Contents\]](#)

Ahmadiyya Anjuman Isha‘at Islam Lahore

Established in 1913 as the Working Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aaiil.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

Love Allah's Creation
Lahore Ahmadiyya Community

Dutch/ Nederlands

leidraad voor de godvrezenden.” (2:2)**DE KORAN ALS PRIMAIRE****LEIDRAAD (deel 1)****Door: drs. Iemdaad Nasser Rodjan****Redactie: prof. dr. Robbert Bipat****1. Inleiding**

Binnen de hedendaagse islamitische praktijk is een spanning waarneembaar tussen openbaring en religieuze gewoonte. De Koran wordt breed geciteerd en geëerd, maar haar functie als systematische leidraad voor denken, handelen en morele vorming verdient blijvende aandacht in het dagelijks leven van de gelovige.

Deze observatie is bedoeld als uitnodiging tot bezinning. Niet de aanwezigheid van de Koran staat ter discussie, maar de mate waarin haar betekenis bewust wordt begrepen en toegepast. Zonder voortdurende reflectie kan geloof gemakkelijk verschuiven van bewuste overtuiging naar routine, en van innerlijke hervorming naar uiterlijke vorm.

Dit werk wil daarom bijdragen aan een hernieuwde aandacht voor de Koran als centrale leidraad: niet uitsluitend als een tekst die wordt geciteerd, maar als een bron van inzicht, richting en transformatie. De tekst is opgebouwd rond vijf samenhangende lijnen: de Koran als fundament, de Koran als criterium, de relatie tussen openbaring en begrip, de rol van kennis en rede, en de praktische gevolgen voor gemeenschap en leiderschap.

2. De Koran als fundament van de islam

De Koran vormt de normatieve kern van de islam. Dit betekent niet alleen dat zij de eerste bron is, maar ook dat zij de maatstaf vormt waaraan alle religieuze interpretaties en praktijken worden getoetst.

Allah zegt:

“Dit is het Boek waarin geen twijfel is, een

Het begrip *hudā* (leiding) is hierbij essentieel. De Koran presenteert zich niet als een ceremonieel object, maar als een gids die richting geeft aan het menselijk bestaan. Leiding impliceert toepassing. Wanneer de Koran wordt beperkt tot recitatie, blijft haar primaire functie onvolledig.

De Koran beschrijft zichzelf bovendien als een bron van principes:

“Wij hebben jou het Boek neergezonden als een uitleg van alle dingen...” (16:89)

Dit betekent niet dat elk detail expliciet wordt benoemd, maar dat de fundamentele waarden en richtlijnen aanwezig zijn. De Koran functioneert daarom principieel en richtinggevend, niet encyclopedisch.

3. De Koran als criterium (Furqān)

Een essentieel concept binnen de Koranische methodologie is dat de Koran fungeert als *Furqān*: het criterium dat waarheid van onwaarheid onderscheidt. Religie wordt hierdoor niet overgelaten aan interpretatie of traditie alleen, maar beschikt over een duidelijke norm.

“Allah is het Die het Boek met de waarheid heeft neergezonden en de maatstaf.” (42:17)

Dit houdt in dat religieuze praktijken en opvattingen steeds opnieuw in het licht van de Koran moeten worden gezien. Tradities, interpretaties en overleveringen behouden hun waarde wanneer zij in overeenstemming zijn met de Koranische principes.

Binnen deze benadering wordt de Sunnah niet gezien als een parallelle bron, maar als de praktische belichaming van de Koran. De Profeet Mohammed (vzmh) wordt daarmee begrepen als degene die de Koran zichtbaar maakte in gedrag en karakter.

4. Openbaring, rede en begrip

De Koran richt zich niet alleen tot het geloof, maar ook tot het verstand van de mens. Zij nodigt uit tot reflectie, analyse en bewust begrip.

“Zullen zij dan niet nadenken over de Koran?” (4:82)

Geloof wordt in deze visie geen blinde overgave, maar een bewuste erkenning van waarheid. De rede speelt hierin een essentiële rol. Zij is geen bron van openbaring, maar het instrument waarmee openbaring wordt begrepen en toegepast.

Wanneer religie losraakt van begrip, ontstaat het risico dat zij vooral als gewoonte wordt beleefd. De Koran nodigt daarom uit tot bewust onderzoek en waarschuwt tegen het kritiekloos volgen van traditie zonder inzicht (2:170). Dit onderstreept dat waarachtig geloof gedragen wordt door kennis, reflectie en overtuiging.

5. De Koran en de aard van religieuze kennis

De Koran presenteert geloof niet als blinde overgave, maar als een proces van herkenning, reflectie en inzicht.

Dit wordt expliciet gemaakt in de uitnodiging tot reflectie:

“Zullen zij dan niet nadenken over de Koran? Als deze van iemand anders dan Allah was, zouden zij daarin veel tegenstrijdigheden vinden.” (4:82)

Dit vers laat zien dat de Koran haar waarheid niet slechts presenteert, maar ook uitnodigt tot onderzoek. Geloof wordt daarmee geen passieve aanvaarding, maar een bewuste bevestiging van wat wordt begrepen.

De Koran maakt haar boodschap bovendien toegankelijk door herhaling, variatie en uitleg:

“Wij hebben alle soorten voorbeelden in deze

Koran duidelijk gemaakt voor de mensheid...”
(18:54)

Hieruit blijkt dat openbaring zich richt op begrijpelijkheid. De Koran vraagt niet alleen gehoorzaamheid, maar nodigt uit tot inzicht.

6. Kennis als fundament van geloof

De Koran verbindt geloof direct met kennis en inzicht:

“Zijn degenen die weten gelijk aan degenen die niet weten?” (39:9)

Dit vers benadrukt dat kennis een centrale plaats inneemt in de religieuze beleving. Geloof groeit niet uit imitatie, maar uit begrip. Het verschil tussen weten en niet weten is daarmee niet slechts intellectueel, maar spiritueel.

Daarnaast wordt het doel van openbaring expliciet gekoppeld aan reflectie:

“Dit is een gezegend Boek dat Wij hebben neergezonden, opdat zij over zijn verzen nadenken...” (38:29)

Hier wordt een duidelijke structuur zichtbaar: reflectie leidt tot inzicht, en inzicht leidt tot verandering.

Religie die niet wordt begrepen, kan het leven van de mens niet diepgaand beïnvloeden.

7. De rol van de rede

Binnen de Koranische epistemologie neemt de rede een essentiële plaats in. Zij is geen onafhankelijke bron van religie, maar een door Allah gegeven vermogen om openbaring te begrijpen.

De Koran bevestigt dit:

“Allah legt zo Zijn tekenen uit, opdat jullie begrijpen.” (2:242)

De rede functioneert hier als instrument. Zonder verstand blijft openbaring ontoegankelijk, zoals licht zonder ogen niet gezien kan worden.

Maulana Muhammad Ali benadrukt dat de rede religie niet creëert, maar haar begrijpelijk en toepasbaar maakt. Wanneer religie wordt losgekoppeld van het verstand, verliest zij haar innerlijke kracht en kan zij verworden tot louter gewoonte.

8. Waarschuwing tegen blind volgen

De Koran waarschuwt expliciet tegen het kritiekloos volgen van traditie:

“Wij volgen wat wij onze vaders hebben aangetroffen...” (2:170)

Dit vers maakt duidelijk dat overlevering op zichzelf niet voldoende is als grondslag voor waarheid. Geloof dat uitsluitend op traditie berust, mist het verdiepende karakter van bewust inzicht.

De Koran erkent het belang van gemeenschap en continuïteit, maar stelt dat waarachtig geloof uiteindelijk moet rusten op persoonlijke overtuiging en begrip.

9. Praktische implicaties voor religieuze praktijk

Wanneer de Koran werkelijk als leidraad wordt genomen, verandert de benadering van religie fundamenteel. De centrale vraag verschuift dan van *“Wat doen wij?”* naar *“Wat zegt de Koran?”*

Dit heeft directe gevolgen voor religieuze praktijk, onderwijs en leiderschap. De imam is niet alleen een overdrager van regels, maar ook een begeleider in begrip. De gemeenschap is niet slechts ontvanger, maar deelnemer in een proces van bewust geloven, leren en toepassen.

Zo wordt religie niet zwaarder door een opeenstapeling van handelingen, maar dieper door beter begrip. De eenvoud van de islam komt dan opnieuw naar voren: een geloof dat geworteld

is in openbaring, gedragen wordt door inzicht en zichtbaar wordt in gedrag.

10. Implicaties voor leiderschap en gemeenschap

Deze benadering heeft belangrijke gevolgen voor religieus leiderschap. De imam is niet alleen een overdrager van regels, maar ook een onderwijzer die begrip helpt ontwikkelen.

Zijn taak is niet uitsluitend te zeggen *wat* moet worden gedaan, maar ook te verduidelijken *waarom*. Door begrip te stimuleren, draagt hij bij aan een gemeenschap die groeit in bewust geloof.

Ook de gemeenschap draagt verantwoordelijkheid. Geloof is geen passieve toestand, maar een actief proces van leren, reflecteren en toepassen.

Wanneer deze cultuur van begrip wordt ontwikkeld, ontstaat een gemeenschap die:

niet slechts volgt, maar begrijpt;

niet slechts herhaalt, maar reflecteert;

niet slechts gelooft, maar bewust leeft.

11. Slotbeschouwing

De Koran maakt duidelijk dat geloof en begrip nauw met elkaar verbonden zijn. Waar begrip ontbreekt, kan religie kwetsbaar worden voor verstarring. Waar inzicht groeit, wordt religie een bron van kracht, balans en verantwoordelijkheid. De Koran presenteert zichzelf als een levende gids: niet als een boek van het verleden, maar als een voortdurende bron van richting voor elke generatie.

De uitdaging ligt daarom niet in de aanwezigheid van de Koran, maar in haar toepassing.

De centrale vraag blijft daarom: Geeft de Koran richting aan ons leven, of beperken wij haar vooral tot recitatie? ([Contents](#))

Ahmadiyya Anjuman Isha‘at Islam Lahore

Opgericht in 1913 als de Woking Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aaiil.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

In tijden van leed en tegenspoed dienen wij ons tot Allah te wenden

Vrijdagspreek door Maulana Muhammad Ali, 15 november 1918

Ik getuig dat niemand het verdient om gediend te worden behalve Allah, en ik getuig dat Mohammed de dienaar en boodschapper van Allah is. Hierna vraag ik Allah om bescherming tegen de vervloekte duivel. In de naam van Allah, de Weldadige, de Barmhartige.

“(Alle) Lof komt Allah toe, de Heer der werelden.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ[’]

De Weldadige, de Genadige.

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ[’]

Meester van de dag der vergelding.

مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ[’]

U dienen wij en U smeken wij om hulp.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ[’]

Leid ons op het rechte pad.

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ[’]

Het pad van degenen aan wie U gunsten hebt geschonken.

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

Niet (dat) van degenen over wie toorn wordt uitgestort, noch (dat) van degenen die dwalen.” – 1:1-7

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

Na een lange onderbreking van bijna zes maanden ben ik nu in de gelegenheid om u allen weer te ontmoeten. In deze periode hebben we het verlies van een aantal vrienden en familieleden moeten verwerken. Enkele van onze zeer jonge en rechtschapen broeders, of hun naaste familieleden, zijn ons komen te ontvallen.

Ook de Islam als religie heeft in deze periode met grote moeilijkheden te kampen gehad. Mensen denken echter dat elke beproeving die de moslims treft, een beproeving voor de Islam zelf is. Naar mijn mening is de grootste hindernis niet dat de tegenstanders van de Islam menen dat zij ons hebben uitgeschakeld. Nee, de grootste hindernis is dat zulke gedachten ook opkomen bij de moslims zelf, en dat zij menen dat de Islam niet verder kan groeien.

Het is niet mijn overtuiging dat de Islam afhankelijk is van wereldse macht of heerschappij om te zegevieren. Ik geloof dat deze tegenslagen en dit leed noodzakelijk zijn voor de verbetering

van de wereld en om ons te vormen tot volmaaktheid (*rububiyyat*). Zij zijn essentieel voor onze ontwikkeling en geestelijke groei.

Een ramp is een ramp; de dood is de dood; het is wat het is. Maar net zoals voorspoed een middel is voor onze ontwikkeling, dienen ook tegenslagen hetzelfde doel. Hoe is dat mogelijk? Dit is wat de Heilige Koran ons leert:

“En Wij zonden geen profeet in een stad, of Wij overvielen haar inwoners door tegenspoed en leed, opdat zij zich zouden verootmoedigen.” – 7:94

Waar een profeet van Allah ook verscheen, werden de mensen die daar woonden getroffen door leed en tegenspoed, opdat zij weer nederig zouden worden. Jezelf nederig maken, smeekbeden verrichten en je tot Allah wenden vormen een zeer hoog stadium van spirituele vooruitgang voor de mens.

Net zoals er vele andere manieren zijn om dit niveau te bereiken, is dit er ook een: namelijk, dat wanneer wij met grote tegenslagen geconfronteerd worden, wij ons tot Allah, de Allerhoogste, wenden. Naarmate rampspoed verder om zich heen grijpt, beginnen mensen zich steeds meer tot Allah te wenden. In werkelijkheid zijn leed en tegenslagen dus ook uitingen van Allah's *rubūbiyyat* – het tot volmaaktheid brengen van de mens.

Zowel de slechten als de goeden worden getroffen door beproevingen en tegenslagen

Over het algemeen wordt echter gedacht, dat als lijden en rampspoed bedoeld zijn om mensen tot Allah te doen keren, deze dan alleen de ongelovigen zouden moeten treffen. Waarom zouden ook de gelovigen hieraan blootgesteld moeten worden? Het is echter zo dat Allah, de Allerhoogste, in deze wereld in bepaalde zaken geen onderscheid maakt tussen een ongelovige en een gelovige. De veronderstelling dat deze beproevingen bedoeld zijn om mensen van het kwaad af te houden en daarom de rechtschapenen niet zouden mogen overkomen, is onjuist. In zulke zaken is er ook een gemeenschappelijk aspect, en de Heilige Koran verwijst hiernaar:

“En hoed u voor een rampspoed die niet degenen van u in het bijzonder treft die onrechtvaardig zijn.” – 8:25

Wanneer wij door zulke beproevingen worden getroffen, moeten wij ons dan niet des te meer tot Allah, de Allerhoogste, wenden en des te sterker overtuigd zijn van Zijn macht en gezag?

Het is volkomen juist dat wij zaken moeten vermijden die de gezondheid kunnen schaden, om onszelf tegen ziekte te beschermen. Wij dienen ons ook aan bepaalde richtlijnen te houden en de middelen te gebruiken die nodig zijn voor een gezond leven. Toch kunnen we niet stellen dat mensen die zich nauwgezet aan deze regels houden nooit ziek worden of overlijden. Door preventieve maatregelen te nemen, kunnen we onszelf behoeden voor leed en rampspoed die zich in de vorm van ziekte voordoen. Maar zelfs diegene die deze maatregelen trouw opvolgt, kan nog steeds ziek worden. Zo is tijdens deze griepedemie het verblijf in de buitenlucht een van de aanbevolen voorzorgsmaatregelen – en toch zijn zelfs degenen die dit advies hebben

opgevolgd evenzeer getroffen. Dit is zo opdat de mens beseffen zal dat hij geen volledige controle over deze zaken heeft; integendeel, de volledige controle ligt in handen van een Ander. Hetzelfde geldt voor andere tegenslagen: verdriet en rampspoed worden ongetwijfeld gezonden om ons van het kwaad af te houden en ons tot Allah, de Allerhoogste, te doen keren – maar ook de rechtschappen gelovigen worden hierdoor getroffen.

Moeten wij ons niet nederig opstellen en nog vuriger smeekbeden richten tot Allah, de Allerhoogste? De liefde voor onze kinderen en materiële bezittingen kan een gevoel van trots in ons opwekken. Daarom zendt Allah deze beproevingen en tegenslagen zowel naar de goddelozen als naar de vrome gelovigen, opdat wij niet onverschillig worden ten aanzien van Zijn macht en gezag. Het is waar dat de rechtschappen gelovigen bij dergelijke tegenslagen dit voordeel hebben, dat zij sneller geestelijke groei doormaken. Wat de goddelozen betreft, zij worden zich – in ieder geval tijdens deze beproevingen en straffen – bewust van de macht en het gezag van Allah, de Allerhoogste. Hoewel de vrome gelovigen hier veel meer baat bij hebben en sneller hun uiteindelijke levensdoel bereiken, treffen deze beproevingen zowel hen als de ongelovigen. Zelfs in de tijd van de eerbiedwaardige metgezel ‘Umar woedde er een pestepidemie waarbij veel rechtschappen metgezellen het leven lieten.

Hoe zuiver is de leer van de Islam op dit punt! De gelovige die als gevolg van deze ziekten sterft, wordt een martelaar, want hij geeft zijn leven op de weg van Allah. Mensen vragen zich misschien af hoe iemand een martelaar kan zijn wanneer hij door leed en rampspoed wordt getroffen. Dat lijkt vreemd. Maar de werkelijkheid is de volgende. Wanneer leed bedoeld is om de gehele schepping tot volmaaktheid te brengen, dan worden die vrome dienaren die hun leven geven op de weg van Allah martelaren, omdat zij het niveau bereiken waarop een mens het doel van zijn leven, waarvoor hij was geschapen, vervult.

Het rechte pad

Het is een bijzonder kenmerk van de religie van de Islam dat zij vele zaken samenbrengt die op het eerste gezicht tegenstrijdig lijken. Een werelds leven en een kloosterleven, oorlog voeren en vreedzaam omgaan met anderen – dit zijn zaken die niet bij elkaar lijken te passen. Maar de Islam heeft deze alle samengebracht door ons het rechte pad te tonen. Zo zijn ook leven en dood tegengestelde zaken, maar de Islam heeft ons een juist begrip van beide gegeven. Sommige mensen hechten echter geen waarde aan het leven en laten het aan het lot over – en daarom geven zij ook niets om de dood.

Aan de andere kant zijn er mensen die het leven weliswaar koesteren, maar er zo veel waarde aan hechten dat zij huiveren bij de gedachte aan de dood. De Islam leert ons het leven maximaal te waarderen en de dood niet te vrezen. Belang hechten aan het leven en preventieve maatregelen nemen op het gebied van de gezondheid – dit alles is het recht van een moslim, omdat het leven een gunst is die Allah, de Allerhoogste, ons heeft geschonken. Maar tegelijkertijd moet men zich ook geen zorgen maken om de dood, want het is onontkoombaar dat deze de mens zal overkomen.

Het doel van leven en dood

Wat is de gedachte achter deze leer? De Heilige Koran zegt ons zelf:

“Die de dood en het leven heeft geschapen, opdat Hij u zou beproeven – wie van u het beste in daden is.” – 67:2

Het doel van leven en dood is dat Allah ons beproeft zodat Hij kan zien wie onder ons het goede doet. Daarom vreest een moslim de dood niet – maar dat betekent niet dat hij geen waarde hecht aan het leven. Mensen hebben het volgende verkeerde fatalistische denkbeeld gecreëerd: als de dood onvermijdelijk is, waarom zou ik dan proberen zo lang mogelijk in leven te blijven? Zelfs met betrekking tot de profeten is overgeleverd dat zij op het moment van hun dood een keuze kregen. Zo waren de laatste woorden van onze Heilige Profeet Mohammed: “*Bi-l-Rafiq al-a'lā, bi-l-Rafiq al-a'lā*” – Met de Hoogste Metgezel, met de Hoogste Metgezel!

Deze woorden geven aan waar zijn voorkeur naar uitging: namelijk om in het hoogste gezelschap van Allah, de Allerhoogste, te verkeren. Dit wordt verder toegelicht in een andere hadith, waarin staat dat er een dienaar is aan wie de keuze wordt gegeven tussen leven en dood, en hij koos de dood. Wie was deze dienaar? Het was de Heilige Profeet zelf.

Dezelfde mentaliteit vindt men terug bij de nobele Metgezellen van de Heilige Profeet, en hun leven biedt talrijke opmerkelijke voorbeelden hiervan. In die tijd kwamen bepaalde stamleden van buiten Medina naar de Heilige Profeet en deden alsof zij meer over de religie wilden leren. Zij vroegen om leraren die hen daarbij zouden begeleiden. Maar zodra zij hen naar hun eigen volk hadden gebracht, werden deze leraren verraderlijk afgeslacht. Toch trokken de Metgezellen zich in zulke situaties niet terug en probeerden zij niet te vluchten om hun leven te redden. Zo gebeurde het eens dat zeventig qāri's – reciteerders van de Koran – werden meegenomen en gedood. Maar zelfs op dat moment keerde niemand van hen terug uit angst voor de dood.

Bij een andere gelegenheid werden enkele mannen bij de Heilige Profeet weggevoerd. Sommigen werden gedood en twee werden als gevangenen naar Mekka gebracht. Een van hen¹ werd in een huis opgesloten en er werd besloten hem te doden. Op de dag dat hij zou worden gedood, kwam een kind uit het huishouden waar hij gevangen zat tijdens het spelen naar hem toe. Op dat moment had de edele Metgezel een scheermes in zijn hand. De moeder van het kind schrok toen zij dit zag. Hij stelde haar gerust en zei dat wat zij vreesde niet in overeenstemming was met zijn waardigheid en gaf haar het scheermes.

---

¹ Ḥabīb ibn 'Adī al-Anṣārī was een bekende Metgezel van de Profeet. Hij nam deel aan de veldslagen van Badr en Uḥud. Hij behoort tot de eerste martelaren van de Islam. De vijanden hingen hem aan de galg en martelden hem in een staat van hulpeloosheid, om wraak te nemen voor het feit dat hij Al-Ḥārith had gedood in de slag bij Badr. Voordat hij werd opgehangen, vroeg de eerbiedwaardige Ḥabīb toestemming aan de vijanden en verrichtte hij twee rak'ahs van gebed, wat een sunnah werd voor de martelaren. Er wordt gezegd dat de eerbiedwaardige Ḥabīb op het moment van zijn martelaarschap twee coupletten reciteerde.

Voordat hij gedood zou worden, vroeg hij zijn ontvoerders om toestemming om twee rak'ahs te bidden. Hij rondde zijn gebed echter snel af en vertelde hun dat hij zijn gebed niet lang had gemaakt, zodat zij niet zouden denken dat hij dit uit angst voor de dood deed. Hij drukte zijn gevoelens uit met de volgende coupletten:

*Mā ubālī ḥīna uqṭalu musliman,
'alā ayyi shay'in kāna li-llāhi maṣraṭ.*

Dat wil zeggen: wanneer ik als moslim word gedood, maakt het mij niet uit van welke kant ik op de weg van Allah word omgebracht.

Wanneer iemand op de weg van Allah wordt gedood, doet het er niet toe op welke manier zijn leven wordt genomen. Als er al iets van belang is, dan is het alleen dit: dat ik mijn leven geef terwijl ik moslim ben.

Dit komt overeen met wat in de Heilige Koran staat vermeld, namelijk het advies dat de profeet Jakob (vrede zij met hem) aan zijn zonen gaf:

“O mijn zonen! waarlijk, Allah heeft (dit) geloof voor u gekozen. Sterf derhalve niet tenzij u tot degenen behoort die zich onderwerpen.” – 2:132

De dood – of deze nu een familielid treft of jezelf – moet met blijmoedigheid worden gedragen, omdat het leven een door Allah toevertrouwd goed is dat aan Hem dient te worden teruggegeven. Maar alleen hij die dat toevertrouwde goed waardeert en in ere houdt, kan het op de juiste wijze teruggeven. Hij verspilt de capaciteiten die Allah hem heeft geschonken niet en is niet bang voor de dood. Verdriet en tegenslagen vormen voor hem slechts middelen om vooruit te komen. Veel van iemands vooruitgang is afhankelijk van het onder ogen zien van beproevingen en ontberingen. Ongeacht de aard van het lijden – of het nu betrekking heeft op jezelf, je familie, vrienden, gemeenschap of religie – het mag voor een moslim geen reden zijn om de moed te verliezen en op te geven!

Vertaal door Reza Ghafoerkhan

Gepubliceerd door IslamLab

French

LE REPENTIR**par ABOU TIENE****Cote d'Ivoire**

Après avoir loué Allah et prié sur le Prophète (SAW),:

« Mes chers frères, il est important de clôturer le mois de Ramadan en vous repentant à Allah de la désobéissance et en retournant vers Lui en accomplissant ce qu'Il agrée. Aucun homme n'est exempt d'erreurs et de défauts. Tout fils d'Adam est sujet à de nombreuses fautes et le meilleur de ceux qui commettent des fautes est celui qui se repent abondamment. Allah a encouragé au repentir dans Son Livre ainsi que Son Prophète (SAW) dans ses discours.

Allah Le Tout Puissant a dit (traduction rapprochée du sens du verset) :

(Demandez à votre Seigneur de vous pardonner, et revenez repentants à Lui. Il vous accordera une belle jouissance [en ce monde] jusqu'à un terme fixé, et attribuera à chacun la grâce qu'il mérite. Mais si vous vous détournez, je crains pour vous le châtiment d'un grand jour.) Hoûd, 3.

Allah Le Tout Puissant a également dit (traduction rapprochée du sens du verset) : *(Dis-leur : « Je ne suis qu'un homme comme vous, mais il m'a été révélé que vous n'avez de [véritable] Dieu si ce n'est un Dieu unique ! Empruntez donc la voie droite qui mène à Lui et implorez Son pardon ! » Les versets détaillés, 6.*

Il (Le Tout Puissant) a aussi dit (traduction rapprochée du sens du verset) :

(Ô croyants ! Repentez-vous tous devant Allah, afin que vous réussissiez.) La lumière, 31.

Il (Le Tout Puissant) a aussi dit : (traduction rapprochée du sens du verset) *(Ô vous qui croyez ! Repentez-vous sincèrement devant Allah afin que votre Seigneur efface vos méfaits et vous introduise pour l'éternité, dans des jardins sous*

lesquels coulent des rivières) L'interdiction, 8.

Il (Le Tout Puissant) a aussi dit (traduction rapprochée du sens du verset) :

(Allah aime ceux qui se repentent abondamment, et ceux qui se purifient.) La vache, 222.

Les versets mentionnant le repentir sont nombreux.

Quant aux hadiths sur le sujet, il y a :

— Ce qui est rapporté d'Al Agharr Ibn Yasâr Al Mouzani (Radiallahu anhu) qui a dit : « *Le Prophète (SAW) a dit : « Ô gens ! Repentez-vous à Allah et demandez-Lui de vous pardonner, moi-même je me repens dans la journée cent fois. » Hadith rapporté par Mouslim.*

— Ce qui est rapporté d'Aboû Hourayrah (Radiallahu anhu) qui a dit : « *J'ai entendu le Messenger d'Allah (SAW) dire : « Moi-même je demande à Allah le pardon et me repens à Lui plus de soixante dix fois dans la journée. » Hadith rapporté par Al Boukhârî.*

— Ce qui est rapporté d'Anas Ibn Mâlik (Radiallahu anhu) qui a dit : « *Le Messenger d'Allah (SAW) a dit : « Allah Se réjouit du repentir de Son esclave lorsque celui-ci se repent à Lui, plus que ne se réjouit l'un d'entre vous qui était sur son chameau dans une terre aride puis sont, soudainement, le chameau s'échappe en emportant avec lui nourritures et boissons. Il désespère de le revoir et s'allonge à l'ombre d'un arbre ayant perdu l'espoir de retrouver son chameau. Alors qu'il se trouve dans cet état, voilà que son chameau se tient debout devant lui. Il le saisit donc par la bride et s'exclame sous l'effet de la joie : Ô mon Seigneur ! Tu es mon serviteur et je suis Ton Seigneur. Il s'est trompé en raison de l'intensité de sa joie. » Hadith rapporté par Mouslim.*

Allah (Le Tout Puissant) Se réjouit certes du repentir de Son serviteur car Il aime le repentir et le pardon. Il aime que Son serviteur revienne vers Lui après s'être éloigné de Lui.

Il est rapporté d'Anas et d'Ibn 'Abbâs

(Radiallahu anhu) que le Messager d'Allah (SAW) a dit : « *Si le fils d'Adam possédait une vallée remplie d'or, il souhaiterait en avoir une deuxième. Or, rien ne comblera sa bouche si ce n'est la terre. Et Allah pardonne à quiconque se repent.* » Hadith rapporté par Al Boukhârî et Mouslim. C'est-à-dire que par nature, la plupart des gens sont avides d'argent, ils ne se rassasient jamais d'amasser des fortunes jusqu'à mourir et que la terre les enveloppe, et, à ce moment-là seulement ils seront rassasiés. Et Allah pardonne quand même à quiconque se repent parmi ces gens.

Le repentir consiste à renoncer à la désobéissance à Allah et à revenir vers Son obéissance. En effet, Lui Seul mérite qu'on L'adore. La réelle adoration est d'être pleinement soumis avec humilité, par amour et glorification, à celui qu'on adore. S'il arrive au serviteur d'être distrait au sujet de l'obéissance à Son Seigneur, son repentir consistera alors à revenir à Lui et à se présenter devant Lui comme le fait le pauvre, celui qui est anéanti et craintif.

Le repentir doit obligatoirement se faire dans l'immédiat, il n'est pas permis de le retarder et de le reporter à plus tard, car c'est un ordre d'Allah (Le Tout Puissant) et de Son Messager. Et tous les ordres d'Allah et de Son Messager doivent être exécutés immédiatement, car le serviteur ne sait ce qu'il adviendra dans le futur, il se peut que la mort le surprenne avant qu'il n'ait pu se repentir, et car le fait de persister dans les péchés durcit inévitablement le cœur, éloigne d'Allah et diminue la foi. En effet, la foi augmente par l'obéissance à Allah et elle diminue à cause des péchés. De plus, persister dans la désobéissance à Allah provoque une dépendance, car lorsque l'âme s'habitue à quelque chose il devient difficile de s'en séparer, il devient alors très pénible de renoncer à son péché, puis le diable ouvrira une porte menant à d'autres péchés plus graves encore. C'est pour cela que les gens de science savants dans le domaine du comportement ont dit : « *Les péchés sont la porte de la mécréance. En les commettant, la personne, petit à petit, aggravera son cas jusqu'à se détourner de la religion, qu'Allah nous*

accorde le salut et la protection. »

Le repentir qu'Allah a rendu obligatoire est le repentir sincère. Et celui-ci regroupe cinq conditions:

La première : Que le repentir soit sincèrement voué à Allah. Ce qui doit pousser le musulman à se repentir est son amour d'Allah, sa glorification de Lui, l'espoir de Sa récompense et la crainte de Son châtement. Ainsi, il ne doit pas souhaiter à travers son repentir quoi que ce soit de ce bas monde, ni plaire à quiconque parmi les créatures. Sinon, son repentir ne sera pas accepté car il ne s'est pas repenti pour Allah mais pour une autre raison qu'il a en objectif.

La deuxième : Que le repenti regrette et soit pris de remord pour le péché qu'il a commis, il doit espérer ne jamais être tombé dans son péché afin que son ressenti le fasse revenir à Allah, humilié et blâmant son âme qui l'a incité au mal. De la sorte, son repentir sera accompli avec conviction et clairvoyance.

La troisième : Que le repenti cesse immédiatement son péché. S'il s'agit de l'accomplissement d'un interdit, il devra y renoncer sur le champ, et s'il s'agit du délaissement d'une obligation, il devra aussitôt l'accomplir dans la mesure où il est possible de rattraper l'obligation en question, comme c'est le cas pour la zakât et le pèlerinage par exemple. Le repentir n'est donc pas valable s'il y a persistance dans le péché. Supposons, par exemple, qu'il dise qu'il s'est repenti de l'usure alors qu'il continue à la commettre. Dans ce cas-là, le repentir n'est pas valide. Cela n'est rien d'autre qu'une forme de moquerie à l'égard d'Allah et de Ses versets qui ne ferait qu'éloigner d'Allah. Pareillement, s'il prétend se repentir de son délaissement de la prière en groupe tout en continuant à la délaisser, alors son repentir ne sera pas valide.

Si le péché commis est lié aux droits des gens, le repentir ne sera valide que s'il s'en est acquitté. S'il a volé de l'argent par exemple, alors son repentir ne sera valide qu'une fois

qu'il l'aura rendu à son propriétaire, si celui-ci est vivant, ou aux héritiers, s'il n'est plus de ce monde. S'il n'y a pas d'héritiers, il versera l'argent au trésor public, et s'il ignore qui est le propriétaire, il fera aumône de cet argent en son nom et Allah sait qui est le propriétaire. Et s'il a médité sur un musulman, il devra lui présenter ses excuses si celui-ci est au courant, ou s'il redoute qu'il ne le sache. Sinon, il demandera pardon en faveur de ce musulman et l'évoquera en bien en citant ses qualités en présence de ceux avec qui il avait médité sur lui, les bonnes actions effacent, certes, les mauvaises.

Le repentir d'un péché est valable même si, à côté, d'autres péchés sont commis, car les actions sont fractionnées et la foi augmente et diminue. Mais la personne ne sera qualifiée de repentie, dans son sens le plus absolu, et méritera les éloges qu'implique le repentir, que lorsqu'elle se sera repentie à Allah de tous ses péchés.

La quatrième : Que le repentir ait la ferme résolution de ne plus recommencer son péché dans l'avenir, car cela est un des fruits du repentir et une preuve de sa véracité. S'il dit qu'il s'est repenté alors qu'il est résolu à recommencer plus tard ou qu'il hésite, son repentir ne sera pas valide, car c'est un repentir temporaire où l'auteur attend la moindre occasion pour recommencer. Cela montre aussi qu'il ne réprouve pas le péché et ne souhaite pas y renoncer et le délaisser pour revenir à l'adoration d'Allah.

La cinquième : Que le repentir n'ait pas lieu après le moment où il ne sera plus valable. Si c'est le cas, il ne sera pas valide. Ce moment où le repentir n'est plus valable est de deux sortes : une générale qui concerne tout le monde, et une autre, spécifique à chaque personne.

— La générale est le lever du soleil à l'ouest. Lorsque le soleil se lèvera à l'ouest, le repentir ne sera plus d'aucune utilité.

Allah (Le Tout Puissant) a dit sur le sujet (traduction rapprochée du sens du verset) : *(Le jour où un des signes de Ton Seigneur surviendra, la foi de ceux qui ne croyaient pas jusque-là ne*

sera d'aucune utilité, et le bien ne sera compté qu'à celui qui le pratiquait auparavant.) Le bétail, 158.

Ce qui est voulu par l'un des signes évoqués dans le verset est le lever du soleil à l'ouest. C'est ce qu'a expliqué le Prophète (SAW). Il est rapporté de 'Abdallah Ibn 'Amr Ibn Al 'Âs (Radiallahu anhu) que le Prophète (SAW) a dit : « *Le repentir ne cesse d'être accepté jusqu'à ce que se lève le soleil de son couchant (de l'Occident).*

Lorsqu'il se lèvera de ce côté, tous les cœurs seront scellés avec ce qu'ils contiennent et les actions ne seront plus d'aucune utilité. » Hadith rapporté par l'imam Ahmad, Ibn Kathîr a dit : « Sa chaîne de transmission est bonne. »

Il est également rapporté d'Aboû Hourayrah (Radiallahu anhu) qu'il a dit : le Messager d'Allah (SAW) a dit : « *Quiconque se repent avant que le soleil se lève de son couchant, Allah lui accepte son repentir. » Hadith rapporté par Mouslim.*

— **La spécifique** est l'arrivée de la mort. Ainsi, dès lors que la mort se présente à l'individu et l'atteint, le repentir lui est inutile et il n'est pas valide.

Allah U a dit à ce sujet (traduction rapprochée du sens du verset) : *(Il n'est pas de repentir pour ceux qui commettent le mal jusqu'au moment où la mort se présente à l'un d'eux, et qu'il dit : « À présent, je me repens ! ») Les femmes, 18.*

Et il est rapporté de 'Abdallah Ibn 'Oumar Ibn Al Khattâb (Radiallahu anhu) que le Prophète (SAW) a dit : « *Certes, Allah accepte le repentir de Son serviteur tant que son âme n'arrive pas à sa gorge. » Hadith rapporté par l'imam Ahmad et At-Tirmidhî qui ajouta : « hadith bon ».*

À partir du moment où le repentir est valide, qu'il regroupe toutes ses conditions et qu'il est accepté, Allah efface le péché commis quel qu'il soit, quand bien même il serait grave.

Allah (Le Tout Puissant) a dit (traduction rapprochée du sens du verset) :

(Dis : Ô Mes serviteurs qui avez commis des excès à votre propre détriment, ne désespérez point de la miséricorde d'Allah, car Allah pardonne tous les péchés. Il est le Pardonneur, le Miséricordieux.) Les groupes, 53.

Ce verset concerne ceux qui se repentent et reviennent vers leur Seigneur, soumis à Lui.

Allah (Le Tout Puissant) a dit (traduction rapprochée du sens du verset) : *(Quiconque agit en mal ou se fait tort à lui-même, puis implore le pardon d'Allah, trouvera Allah pardonneur et miséricordieux.) Les femmes, 110.*

Accourez, qu'Allah vous fasse miséricorde, au repentir sincère à votre Seigneur avant que la mort ne vous surprenne et que vous ne soyez plus en mesure d'avoir une mort salutaire.

Le cheikh, qu'Allah lui fasse miséricorde, conclut en invoquant Allah :

« Ô Allah ! Accorde-nous un repentir sincère par lequel nos péchés passés seront effacés, facilite-nous le chemin facile et éloigne-nous du chemin difficile. Pardonne-nous, ainsi qu'à nos parents, et à l'ensemble des musulmans dans l'au-delà et ici-bas, par Ta miséricorde, Toi qui es le plus Miséricordieux des miséricordieux. Que les prières et les salutations d'Allah soient sur notre Prophète Mouhammad, sa famille et l'ensemble de ses Compagnons. » »

L'Avant-garde de la Plume : La contribution du mouvement Ahmadiyya de Lahore à la défense de l'Islam

À la fin du XIXe et au début du XXe siècle, le sous-continent indien fut le théâtre d'intenses disputes théologiques. L'Islam des Indes britanniques se trouvait alors assiégé sur plusieurs fronts : des missionnaires chrétiens, soutenus par la classe dirigeante coloniale, menaient un prosélytisme agressif ; le mouvement Arya Samaj initiait le programme Shuddhi visant à reconverter les musulmans à l'hindouisme ; enfin, l'exégèse orientaliste occidentale lançait de subtiles critiques intellectuelles contre l'histoire islamique, la jurisprudence et la personnalité du Prophète Muhammad.

C'est dans cette conjoncture critique qu'émergea le mouvement Ahmadiyya de Lahore (Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam Lahore, ou AAAIL). Formellement structuré en 1914, le groupe de Lahore, sous l'égide de Maulana Muhammad Ali, se détourna des querelles partisans pour se consacrer exclusivement à la défense intellectuelle, littéraire et missionnaire de l'Islam. Sa contribution à la préservation et à la propagation de la foi islamique à l'échelle mondiale demeure l'un des chapitres les plus rigoureux de l'histoire intellectuelle moderne de l'Islam.

1. L'arme de la plume : Défenses littéraires et traductions

Le mouvement Ahmadiyya de Lahore comprit très tôt que le champ de bataille s'était déplacé des frontières physiques vers le domaine des idées. Sa stratégie principale consista à répondre aux critiques occidentales et polémiques par une littérature anglophone rationnelle, moderniste et d'une grande clarté conceptuelle.

La première traduction musulmane majeure du Coran en anglais

Avant le début du XXe siècle, les traductions anglophones du Coran étaient principalement l'œuvre d'orientalistes occidentaux tels que George Sale et Alexander Ross. Leurs travaux, souvent empreints de partialité, étaient assortis de commentaires hostiles. En 1917, Maulana Muhammad Ali publia sa propre traduction anglaise, accompagnée d'un appareil critique.

Impact: Ce fut la première traduction anglaise révisée par un musulman à bénéficier d'une large reconnaissance académique internationale et à influencer durablement les traductions musulmanes ultérieures.

Approche: L'ouvrage fut salué pour sa lucidité, ses notes explicatives denses et sa méthodologie consistant à interpréter le Coran par le Coran lui-même, déconstruisant ainsi de nombreux préjugés sur la violence et le genre en Islam. Des figures littéraires majeures telles que Marmaduke Pickthall et Abdullah Yusuf Ali reconnurent plus tard l'influence séminale de ce travail sur leurs propres traductions de référence.

Standardisation de la défense intellectuelle islamique

La production prolifique de Maulana Muhammad Ali s'étendit bien au-delà de la simple traduction. Ses ouvrages académiques devinrent les piliers de l'exégèse islamique moderne :

The Religion of Islam (1936) : Une exposition systématique et exhaustive de la théologie, du droit et des pratiques islamiques. Salué tant par les érudits laïques que religieux, notamment par le philosophe et poète Sir Muhammad Iqbal, cet ouvrage se distingua par sa rigueur et son rationalisme.

Muhammad the Prophet: Une biographie spécifiquement rédigée pour contrer les caricatures occidentales du Prophète, le présentant comme un homme d'État, un artisan de paix et un précurseur des droits humains.

2. Les avant-postes missionnaires mondiaux : La Mission musulmane de Woking

La contribution la plus visible et la plus historique du mouvement de Lahore à la défense de l'Islam fut sans doute sa gestion de la Mission musulmane de Woking, établie à la mosquée Shah Jahan dans le Surrey, en Angleterre.

Khawaja Kamal-ud-Din, brillant juriste et figure fondatrice du mouvement de Lahore, se rendit en Angleterre en 1912. Il réhabilita la mosquée désaffectée de Woking pour en faire le cœur battant de l'Islam en Occident.

Déconstruire les préjugés au cœur de l'Empire

Depuis Woking, le mouvement lança The Islamic Review, une revue mensuelle de haute tenue scientifique diffusée dans le monde entier pendant plusieurs décennies. La mission ne cherchait pas à imposer une version culturellement exogène de l'Islam ; elle s'attachait plutôt à présenter la foi islamique comme une religion progressiste, rationnelle et compatible avec la science occidentale et les principes démocratiques.

Conversions de premier plan et collaborations intellectuelles

La rigueur intellectuelle de la mission de Woking parvint à modifier durablement la perception du public britannique. Elle tissa des liens étroits avec les cercles intellectuels occidentaux et suscita la conversion de

plusieurs aristocrates britanniques, qui mirent dès lors leur influence au service de la défense de l'Islam face aux biais politiques et religieux de leur pays. Parmi les figures notables associées à la mission figurent :

Lord Headley (Rowland George Allanson-Winn): Pair du royaume britannique, qui devint un fervent défenseur de l'Islam à la Chambre des lords.

Marmaduke Pickthall: Célèbre romancier britannique et traducteur du Coran, qui travailla en étroite collaboration avec la mission de Woking en tant qu'allié littéraire et défenseur de la foi.

Sir Archibald Hamilton: Un éminent baronnet britannique ayant embrassé l'Islam.

3. Un héritage de rationalisme et d'œcuménisme

La philosophie directrice de la démarche de Lahore reposait sur le rationalisme et l'œcuménisme. À une époque où les théologiens traditionalistes recouraient fréquemment à l'excommunication (takfir) des courants minoritaires, le mouvement de Lahore défendit une définition large et inclusive de l'identité musulmane. Il soutint que quiconque professait la Kalima (l'unicité de Dieu et la prophétie de Muhammad) était pleinement musulman.

Par ailleurs, le mouvement protégea l'Islam de l'intérieur en rejetant les lectures littéralistes et les récits mythologiques qui exposaient la foi aux railleries de l'académisme occidental. Ses érudits s'opposèrent notamment au concept d'abrogation (naskh) dans le Coran, affirmant la cohérence absolue et la perfection formelle du texte. Ils proposèrent une interprétation des miracles qui harmonisait la foi avec les lois naturelles établies par le Divin.

En privilégiant la presse écrite aux diatribes polémiques, et la rigueur académique à l'isolationnisme, le mouvement de Lahore préserva l'intégrité intellectuelle de l'Islam à l'ère coloniale. Il jeta ainsi les bases de la manière dont l'Islam est aujourd'hui enseigné, défendu et appréhendé dans le monde anglophone. (Back to Contents)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Créée en 1913 sous le nom de Mission musulmane de Woking.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Sites Web : www.aaiil.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

Italian

La missione (segreta) cristiana.

By **Lucaa del Negro**

Il proselitismo islamico, attività umana intesa come missione praticamente alla pari di quella cristiana ma che non coincide nell'ebraismo, **in Occidente, è praticamente messa in maniera esplicita al bando.**

In considerazione del lungo percorso storico della Religione Cristiana e focalizzando sul percorso politico della Chiesa di Roma, fissando cioè il tema sulla Chiesa Cattolica per questa dissertazione, ci consegna una solida **Organizzazione clericale vaticana ormai quotidianamente presente nei titoli delle prime pagine dei giornali come unica entità in grado di dialogare con l'Islam**: questo fare non è sbagliato se si pensa che in Occidente l'Islam è solamente da pochi decenni -per così dire- sbarcato in maniera tale da essere preso in considerazione, nell'accezione negativa prevalente che troppo spesso è un'allusione al terrorismo, alla criminalità di strada.

Non oso discutere se questo fare sia il prodotto "democratico" di una società civile ampia ed a tratti laica, certamente Occidentale (non esclusivamente), ricordando e Lutero e le "non riforme" Ortodosse: non lo discuto ora e qui. Ciò che esterno con poco piacere, è la non troppo velata **arroganza, noncuranza ed approssimazione che l'opinione comune pilotata dai media insegue nei riguardi di una Religione - quella Cattolica- come mezzo per "identificare" l'Islam** e che dunque si affida totalmente al Clero utilizzando concetti e dogmi quali "Caritas", "Pietas" per spiegare l'Islam; in

particolare, la scarsissima coerenza, il mancato distinguo da quelle forme ipocrite che avvulpano il pensiero dei fedeli verso il Papa, il Vicario di Cristo in Terra e di ogni fedele Cattolico e Cristiano, sembra essere l'essenziale filtro per comprendere la Fede maomettana. Il mio scritto, i miei incontri anche ad alti livelli (da poco ho dialogato con il Vescovo di Algeri, uno dei massimi responsabili e organizzatori della storica visita del Papa Leone in Algeria) non sono certamente pulpiti adatti e possibili per fare simili generalizzate accuse ma, non credo di dover essere impedito di dichiarare apertamente che queste "derive democratiche" hanno una ragione che **la Chiesa del Vaticano (Stato non democratico contenitore di oltre un miliardo di fedeli) in qualche modo trascina dentro sé "l'arroganza di sapere"** e non mi riferisco a semplici contraddizioni, dove una esagerata ricerca dell'immagine, una raffigurazione (razziale?) del "figlio di Dio" -escludendo ora argomentazioni teologiche sulla S.S. Trinità- ed una famiglia a tratti iper-umanizzata nell'immagine casta e pura della vergine Maria, è perfettamente e semplicemente la vera "ricerca di identità" dei fedeli e non solo che stazionano in Occidente, **ignorando apertamente l'ultimo Profeta apparso, Maometto [L.P.s.d.L.], il fondatore dell'iconoclasta e declericalizzata Religione islamica.**

Revised (ITA+ENG) excerpt from:

Mā shā' Allāh (XXI century schyzoid man)
(<https://autorenegro.org/>)

PLEASE, DONATE AND SUPPORT HERE:
<https://gofund.me/3d7e2c50>
OR

HERE: www.paypal.com/paypalme/LUCAAutore

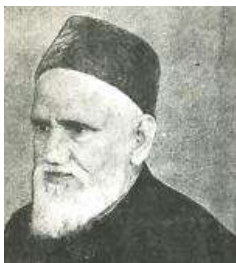
[\(Contents\)](#)

Spanish

El renacimiento de la fe

**Por Maulana Abdul
Haq Vidyarthi**

(Traducido de un artículo del Maulana publicado en 1968 en el periódico urdu del Movimiento, ****Paigham Sulh****, con ocasión del sexagésimo aniversario del fallecimiento de Hazrat Mirza Ghulam Ahmad.)

La sura ****Yā Sīn**** (capítulo 36 del Sagrado Corán) suele recitarse ante un musulmán que se encuentra en su lecho de muerte, con el propósito de apartar su mente de este mundo y dirigirla hacia la otra vida. La idea es buena, aunque no resulta tan beneficiosa como generalmente se cree. Si una persona ha descuidado el Corán durante toda su vida, ¿qué puede obtener de él escuchándolo únicamente en el momento de la muerte?

A este respecto se recuerda la historia de un nawab (gobernante aristocrático) del estado musulmán de Hyderabad Deccan, en la India. Oyó decir que existía una anciana que recitaba el Corán con gran melodía y belleza. La contrató para que residiera en su palacio y recitara el Corán día y noche. Cierta día, al pasar junto a ella y escuchar su recitación, le preguntó qué estaba leyendo.

—La sura Yā Sīn —respondió ella.

El nawab quedó sobrecogido de terror.

—¡Estás recitando Yā Sīn! —exclamó—. ¡Mujer desdichada! Vas a provocar la muerte de alguien.

Y con estas palabras la expulsó de su casa.

La sura Yā Sīn no transmite a los vivos un

mensaje de muerte; por el contrario, da vida a los muertos y devuelve la existencia a los huesos carcomidos. Al final de este capítulo aparecen las palabras:

> «Dice el hombre: “¿Quién dará vida a los huesos cuando estén podridos?” Di: “Les dará vida Quien los creó por primera vez, pues Él conoce toda la creación; Él es Quien ha hecho para vosotros fuego del árbol verde, del cual encendéis”.» (36:78-80)

Este versículo encierra numerosas verdades científicas. La base de la vida en la tierra es la materia verde contenida en las plantas. Los descubrimientos de las ciencias biológicas indican que la vida terrestre comenzó con las plantas. En aquel tiempo sólo existían agua y sales minerales, capaces de sustentar formas primitivas de vida vegetal, semejantes a las algas del fondo marino. Gradualmente, las plantas evolucionaron y alcanzaron formas más complejas. Esto es lo que significan las palabras:

> «E hicimos del agua todo ser viviente.» (21:30)

La vida no alcanzó el estadio animal a partir de las algas mediante un único salto, sino a través de innumerables etapas evolutivas. Nadie sabe cuántos grados debieron recorrerse desde las algas hasta las plantas con flores y los majestuosos árboles. Así como entre la débil luz de la luciérnaga y el brillante resplandor del sol existen incontables grados de luz y calor, de igual manera existen innumerables etapas en la evolución de la vida vegetal.

La expresión «Él conoce toda la creación» significa que Dios no sólo conoce todas las especies creadas, sino que es también el creador y conecedor de cada una de esas etapas.

La vida animal procedente de la «materia verde»

Los comentaristas del Corán han

interpretado la expresión «fuego del árbol verde» como una referencia a ciertos árboles cuyas ramas producen chispas al frotarse entre sí. Sin embargo, estas palabras no aluden a una producción accidental del fuego ni a ninguna especie particular de árbol.

Los científicos afirman que casi todas las plantas contienen una sustancia verde llamada clorofila, que no sólo constituye la base de la vida del propio árbol, sino que también hace posible toda la vida animal. Esta sustancia verde, que alberga el combustible de la vida de los animales, produce el «fuego» de la vida —el oxígeno— del cual depende la existencia de plantas y animales.

Sin embargo, la clorofila por sí sola no es suficiente. En cierto sentido, representa incluso una carga para el árbol. Cuando éste ya no puede utilizarla, la desecha. Durante el otoño, cuando disminuyen la luz y el calor del sol y las hojas dejan de desempeñar su función, la naturaleza hace que los árboles se desprendan de ellas.

El sol

Ese inmenso océano de fuego y calor, gracias al cual la clorofila realiza su admirable labor, es el sol. Con razón se dice que sin el sol no existiría vida alguna sobre la tierra: ni luz ni vida.

La sura Yā Sīn constituye una magnífica exposición del poder y las bendiciones del sol, que devuelve la vida a la tierra después de su muerte.

En árabe, hebreo y, en realidad, en todas las lenguas semíticas, las palabras *sīn* (con la letra sīn) y *šīn* (con la letra šād) se emplean con el significado de «el sol naciente en el oriente». Los árabes llaman a China *aṣ-Ṣīn* porque, para ellos, se encuentra en la dirección por donde sale el sol. Asimismo, en las lenguas semíticas la palabra para «año» es *sana*, porque el sol constituye la base para medir el tiempo anual.

El propósito del Sagrado Corán no es enseñar astronomía, sino transmitir, mediante las palabras:

> «Yā Sīn. Por el Corán lleno de sabiduría. Tú eres ciertamente uno de los enviados.» (36:1-3)

que el sol espiritual del mundo es el Santo Profeta Muhammad, quien en otra parte es llamado «una lámpara luminosa» o «sol que ilumina» (33:46).

Jesús es denominado «la estrella de la mañana» (Apocalipsis 22:16), porque vino a anunciar la llegada de ese sol, el Santo Profeta Muhammad. La mención del Corán indica que fue gracias al Corán que el Santo Profeta se convirtió en un sol iluminador.

La función de la clorofila

Aunque la fuente de la vida es el sol, es la materia verde de las plantas la que, al recibir la luz solar, se convierte en el origen de la vida tanto vegetal como animal.

Así como la clorofila, con la ayuda de la luz y el calor del sol, descompone el dióxido de carbono en sus elementos vitales, del mismo modo el árbol espiritual, al recibir la luz del Sagrado Corán, separa el bien del mal y comunica vida a la Ummah.

Las palabras que siguen, «del cual encendéis», no se refieren a la combustión de la madera, sino a que el ser humano enciende dentro de sí mismo el fuego de la vida espiritual.

La clorofila constituye una maravilla de la naturaleza, pues resulta extremadamente difícil descomponer el dióxido de carbono del aire en carbono y oxígeno. En un laboratorio científico, este proceso requiere temperaturas elevadísimas, costosos equipos y maquinaria compleja. Sin embargo, la hoja de un árbol verde, con la ayuda de la luz solar y sin gasto ni ruido alguno, puede separar el carbono y el oxígeno del aire ordinario y sostener la vida de innumerables seres vivos.

¿No constituye esto una poderosa prueba de la existencia de Dios, demostrando que sólo un Poder sabio y omnisciente puede realizar semejante obra?

El surgimiento del sol del Islam en todo el mundo

El sol cuyas bendiciones se mencionan en la sura Yā Sīn presenta una perfecta analogía con el Santo Profeta Muhammad. Este sol debe salir dos veces: una sobre el mundo oriental y otra sobre el mundo occidental.

Éste es el significado del versículo coránico:

> «Señor de los dos Orientes y de los dos Occidentes.» (55:17)

es decir, este sol espiritual nutrirá tanto al Oriente como al Occidente, y su religión iluminará al mundo entero.

¿Cuándo habrá de realizarse esto?

Sucedará cuando se establezcan centros de propagación del Islam en el mundo occidental y el Sagrado Corán sea traducido a las lenguas europeas, de modo que el «sol iluminador» se eleve sobre esas tierras.

No es ningún secreto quién sentó, en la época moderna, las bases de esta gran obra. En su primer libro, **Barāhīn Ahmadiyya**, las pruebas de la veracidad del Santo Profeta Muhammad que Hazrat Mirza Ghulam Ahmad presentó a partir del Sagrado Corán constituyen una brillante introducción al Corán.

Sin embargo, su propósito de presentar trescientos argumentos de esta naturaleza no pudo cumplirse, por alguna razón determinada por la sabiduría divina. Tras la lectura de las cuatro partes de esta magnífica obra, el lector desea disfrutar aún más de ese fruto del conocimiento.

Pero si Hazrat Mirza Sahib hubiera agotado todos los conocimientos coránicos y todas las pruebas de la veracidad del Santo Profeta, nos habría privado del placer del trabajo y de la investigación, y habría cerrado el camino para manifestar nuestro amor por el Santo Profeta.

Estos «árboles verdes» no vienen a inutilizar la razón y el intelecto humanos; por el contrario, los hacen más agudos y más claros.

Según el Dr. Sir Muhammad Iqbal, en nuestra época sólo Hazrat Mirza Ghulam Ahmad manifestó un verdadero amor por el Sagrado Corán. Ésta era su manera de expresar su amor por el Santo Profeta Muhammad, pues el amado del Profeta era, precisamente, el Corán.

Hazrat Mirza eleva el nivel del debate

Hubo un tiempo en que los ulemas debatían cuestiones tales como las siguientes: si durante la oración debían levantarse las manos al incorporarse de la inclinación (*rukū*); si el *āmīn* debía pronunciarse en voz alta o en silencio; si la carne del cuervo era lícita o ilícita; si el *Arsh* de Dios estaba hecho de madera y crujía bajo el peso que sostenía; si Dios podía decir una mentira; o si una persona se convertía en creyente o incrédulo por sus propios actos y su fe, o si Dios había fijado desde la eternidad el número de creyentes e incrédulos.

Estas cuestiones eran consideradas los fundamentos de la fe.

¿Quién fue el que, en semejante ambiente y circunstancias, realizó una obra vivificadora semejante a la de un árbol verde?

Si el Islam es una religión viva y las ramas de esta fe son verdes y están llenas de clorofila, entonces sobre ese árbol crecerán flores que devolverán la vida al espíritu.

El árbol verde y el sol —el Sagrado Corán— poseen, actuando conjuntamente, el poder milagroso de devolver la vida a los muertos. (Back to Contents)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore Uruguay branch

Establecida en 1913 como la Misión Musulmana de Woking.

Correo electrónico: editor.thelight@LACommunity.uk

Sitios web: www.aail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk